Ч. 117. Неділя 7 червня (25 мая) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Вибори до пруского сойму. — Утеча шаха. — Події на острові Самос.

Палата послів вела вчера дальше наради над буджетом. Промавляло кількох бесідників, між иншими пос. Лазарский, котрий обговорював справу реформи адміністрациї, і пос. Ґрос. Німецкий аґрариєць кн. Аверсперґ доказував, що парлямент старає ся оминати всякі принципіяльні справи, побоюючи ся, що задля них єго спосібність до праці буде захитана. Справа Вармунда стала ся непотрібно з одної сторони справою особистою, з другої справою єствованя парляменту. Вармунд яко учений надто мала личність, щоби можна задля него робити так велику бучу. Бесідник заявляє вкінци, що вправді єго сторонництво не стоїть в союзі з христіяньско суспільною партиєю, однако хоче жити з нею в згоді. На тім засіданє перервано. і назначено слідуюче на середу.

Передвчера відбували ся вибори до пруского сойму. До 7 години вечером був звістний результат що-до 382 мандатів. Запевнений вибір 121 консерватистів, 55 свобідно-консервативних, 59 лібералів, 20 з вільнодумної партиї народної, 7 вільнодумного союза, 95 з центрум, 15 Поляків, 6 социяльних демократів (котрі вперве дістали ся до пруского сойму) 5 безпартийних. — В 20 округах відбудуть ся тїснїйші вибори. З 25 округів, котрі вибирають 42 послів, ще нема результату. — Поляки стратили один мандат, здобули три. — Консерватисти в новім соймі мають велику більшість, так що внаслідок того вигляди виборчої реформи поліпшили ся.

Віденьскі дипльоматичні круги привязують до подій в Персиї велике значінє з уваги на політику міжнародну. Утеча шаха, котрого становище що правда стало неможливе з причини борби з парляментом, лучила ся майже безпосередно перед з'їздом царя Николая і короля Едварда в Ревлю, на котрім також і перска справа мала бути предметом обширнїйшої розмови. Як звістно росийско-анґлїйским порозумінєм поділено Персию на дві полоси інтересів. Після того, північна часть з Тегераном має підлягати росийским впливам, полудонева аж до перского заливу анґлїйским. Не єсть також виключене, що Росия користаючи з теперішної анархії в Персиї, зробить пробу придбаня також правдивого політичного надзору над Персиєю. До того приходить та обставина, що Росия має коло Урмії значні войскові сили, котрі приступлять до ділання в хвили, коли не буде виповнене до 15 днів „ультіматум" росийске, дотикаюче нападу перских ватаг на росийску територию. Здаєть ся певною річию, що Анґлія на случай, коли би Росия розпочала політичну акцию в північній Персиї, не буде робити ніяких трудностий. Остаточне рішенє в тій справі буде видане імовірно в Ревли. Як низько упала повага шаха в Персиї може послужити за доказ обставина, що двох людий арештованих поліциєю в часї послідного замаху на шаха яко підозріних о співучасть, випущено відтак на жадане парляменту на волю, так що навіть не заряджено против них слідства. — З Тегерану доносять, що шах в тій хвили єсть на передмістю Багша, котре було улюбленим місцем літного побуту попередного шаха. Шаха окружають росийскі козаки.

До „Berliner Tagblatt-у" доносять з Тегерану, що шах піддав ся жаданю політичного клюбу, аби віддалити свого дорадника. прихильного Росиї, котрий є рівночасно головним провідником реакционістів, князя Бадура-Джанґа і перепинити єго утечу до росийскої амбасади. Надіють ся дальших димісий. Непевність збільшає ся. Як кажуть намірена є утеча шаха за границю, позаяк не удав ся намір Росиї обняти протекторату над Персиєю.

2)

Щастє Данила О'Коннеля.

Новеля Е. Е. Вебера.

(Дальше).

— А я таки маю певну надію, містер Гулї, що ще колись так буде!

— Як? Що ви будете придатні на купце?

— Я мав на думці, що ще колись буду мати щастя.

— До сеї думки про ваше щастє желаю вам богато щастя — сказав Гулї і зареготав ся. — Може ще колись на північнім бігуні буде падати медовий дощ а тоді й ваше щастє прийде. Але я тим не буду собі голови сушити. Поки що ідіть скоренько без свого щастя до фірми „Персівіранс" і принесіть звідтам таксу.

В кілька мінут опісля їхав О'Коннель підземною зелїзницею в сторону як до „Персівіранс" що знаходила ся при ул. Гудзонстріт. Він був чогось дуже невеселий. Розмова з шефом показала єму знову, як єго мало цінять. Єго все ще уважали за тумана, не придатного до купецких інтересів. Але й не треба було зовсім безвзглядної замітки пана Гулїя, що він не придатний, щоби дати єму пізнати як некористно о нїм судять. Вже сам натяк шефа, що проєкт нафтовий єсть справою далеко сягаючого значіня поучив єго, що то все ще до него відносять ся обидливі слова, якими трохи давнїйше тому відозвав ся був Гулї до одного із своїх товаришів кажучи: Найважнїйші орудки треба звалити на найбільшого осла в бюрі. У него будуть они безпечні і ніхто про них не буде знати. — Ну, прийде ще час, коли будуть дивувати ся!

І знов відозвала ся в груди О'Коннеля тота кріпка віра, що таки єму колись щастє усьміхне ся. То чувство звернуло єго увагу на відраднїйший предмет. Перед єго очи виринув образ гожої дівчини, що далеко, далеко від него ждала в любови на него і свою будучність звязала з єго судьбою. Але небавком розвіяли ся тоті веселі гадки знову і давнїйше невдоволене та гнївлива дразливість вернули назад.

Коли книговодець прийшов до „Персівіранс", були бюра, що правда, ще отворені, але інжиніра віддїлу для справ вертільних не було дома, він поїхав був за орудками. О'Коннелеви однак сказали, що інжинір на другий день рано буде в бюрі та попросили єго, щоби він в справі такси ще раз звідав ся.

Ся відповідь мало причинила ся до того, щоби поправити настрій О'Коннеля. Він був кріпко переконаний, що на другий день, коли віддасть таксу свому шефови, той зараз зробить єму докір, що лиш такому злощасному як він, може приключити ся, що інжинір, з котрим має ся діло, єсть якраз в дорозі. Колиб він тепер вернув був назад підземною зелїзницею до бюра Гулїя, то не заставби був там вже нікого і тому постановив він піти до того дому, де звичайно обідав.

Єго щоденного столовянина, пана Ґрінфільда, властителя малого банку і шпекулянта біржевого ще не було. О'Коннель зачав длятого сам обідати.

Послугуючий мурин забрав був якраз таріль з росолу коли увійшов Ґрінфільд, дуже елєґантно убраний панок з смаглявим лицем, чорним волосєм, чорними сьвітячими очима і сильно вистаючим загненим як гак носом.

— Я би заложив ся, О'Коннелю, — відозвав ся він сїдаючи при столі коло зачіпленого — що ви мали нинї знову свій лихий день.

— Длячого? — спитав той коротко.

— Я того очевидно не знаю. Але по вашім спущенім носї видко то здалека, що захмарило ся як би на дощ.

— Ну нехай, про мене.

— Хтож вас так наурочив? — допитував ся Ґрінфільд дальше і зачав сербати поставлену перед него зупу.

— Чи гадаєте, що то може приятно, — відповів О'Коннель розкравуючи сердито ножем ростбіф, який приніс єму послугач-мурин — коли начальник назве когось скінченим дураком?

Ґрінфільд усьміхнув ся тихцем до себе. — Иноді дурнота то ще не найгірша спадщина.

— То правда боронив ся книговодець від зухвадої зачіпки — я сам знаю ще гіршу а то безсовістний визиск, котрий тут в краю називають купецкою проворностию. Она не знає, що то значить бути щирим і комусь вірити а навіть, як то я сам того дожив, дозваляє службі обманювати холоднокровно свого шефа, скоро то єму самому приносить якісь зиски.

Сподівають ся поважних розрухів. Склепи позамикані.

Послідні телеґрами доносять з Тегерану, що політичні круги перскі вдоволені з усуненя шістьох зненавиджених народом дворян шаха і жадають прогнаня їх з краю. Давні міністри тимчасом дальше урядують. Президент міністрів веде переговори з президентом парляменту. Вість о намірені́м замаху на шаха спричинила, що шах з численною дружиною переніс ся до палати далеко за містом.

Ворохобня на острові Самос прибирає грізні розміри. Коли з одного боку запевняють, що за тим криє ся всегеленьска агітация, заявляють в Атенах, що спір між новим князем острова а населенєм викликаний нарушенєм автономії острова. Населенці острова Самос, котрий є независииим князівствои під зверхностию султана, є відомі з своєї ворохобности. Князі, яких їм посилає султан з ріжних грецких родин, не можуть там довго остояти ся і покидають острів. Теперішний князь Копассіс, володів там від вересня і населене було ним вдоволене, бо стояв понад сторонництвами. Однако спровадивши з Німеччини машину для цигаретової фабрики, наслідком чого 50 робітниць стратило кусник хліба наразив собі бурливе населенє. Не хотів вволити домаганю населеня, щоби задля того скликати народне зібране, а розворушене населене стрітивши князя на улици обидило его. Князь зажадав помочи з Царгорода, а присланих 200 жовнірів почали бій з місцевим населенєм. Князя мимо того зневажено і увязнено. Султан вислав кілька воєнних кораблів на поміч, а то роздратувало Італію, Францию і Грецию. Впевняють, що все повстанє піддержують Греки з Атен, бо уважають Самос своєю посілостию. Турецкі кораблї острілювали остров і заподіяли чимало шкоди. Посли европейских держав вимагають від Порти, щоби відкликала кораблї і щоби автономія острова була обезпечена. Народне зібране має бути небавком скликане.

Новинки.

Львів, дня 6-го червня 1908

— Іменованя і перенесеня. П. Намістник поручив секретареви Намістництва Ром. Журовскому з Ряшева управу староства в Бібрці; старш. комісареви пов. Зигм. Рудницкому в Жовкві, управу староства в Теребовли; старш. комісареви пов. Мих. Завадскому з Чорткова управу староства в Гусятині; секрет. Намістн. Тад. Пйонткевичеви з Перемишля управу староства в Збаражи. — Пан Намістник переніс старостів: Йос. Ляноґого з Калуша до Березова, Бол. Пілятовского з Перемишлян до Калуша, Ад. Пуніцкого з Городенки до Перемишлян, секретаря Намістн. і управителя староства Йос. Днїстряньского із Збаража до Городенки. — П. Намістник переніс старших комісарів повіт.: Мих. Совіньского з Гусятина до Коломиї; Пет. Пржибильского з Коломиї до Бохні; Стеф. Белїковича з Городенки до Гусятина; — комісарів повіт.: Тад. Гільда з Березова до Долини; Ф. Сгроку з Долини до Печенїжина; дра Генр. Руcоцкого з Сянока до Березова; концшістів Намісг.: Алекс. Зарицк го з Печенїжина до Львова, Мар. Міцкевича з Нов. Торга до Сокаля; Казим. Гловіньского з Сокаля до Нов. Торга; Алекс. Висоцкого з Бохні до Ряшева і практ. концепт. Стан. Аґопсовича зі Львова до Городенки.

— Дрібні вісти. Руский театр народний котрий тепер перебуває в Чернівцях, дає там в понеділок послідне представленє, а відтак переїздить до Вижниці. — Загальні збори Тов—а „Взаїмна поміч“ учителїв відділу окруж. в Перемишлянах відбудуть ся дня 8 с. м. о 2 год. по полудни в Народ. Домі тамже. — Пані Соловієва згубила срібну бразлету з египетскою головою і написию: „Памятка срібного весіля 14 жовтня 1885. — Пані Сьвітенька згубила на ул. Сикстускій 2 банкноти по 20 К, а пані А. Рихтерова згубила в будинку каси ощадности книжку вкладкову виставлену на імя Касї Василиції.

— Вступні іспити до I кляси і до кляси приготовляючої в руской ґімназиї в Коломиї розпічнуть ся перед фериями дня 4 липня 1908 о 10 год. перед полуднем. Зголоситись до запису треба 2 або 3 липня в канцеляриї ґімназиї і принести з собою безусловно метрику евентуально сьвідоцтво скінченої IV зглядно III кляси народної школи.

† Померли: Др. Йосиф Вайґель, лїкар і б. член ради міста Львова помер дня 1 с. м. в 65 р. житя. — Леонард Жуковский, товариш штуки друкарской, помер у Львові в 46 р. житя.— В Тустани померла Каміля із Стефановских Солтисова, вдовиця по професорі ґімн. в 63 р. житя.

— Репертуар театру „Сокола“ у Львові. Дім „Днїстра“ ул. Руска ч. 20. (Білети скорше набути можна в „Сокільскім Базарі“).

В неділю, 7 червня с. р. „Сто тисяч“ комедия в 4 діях Карпенка-Карого.

— Самоубийства. З Ярослава доносять: Дня 24 мая с. р. знайдено в Сяні на териториї громади Вязівниця, потопельника вояка, в котрім розпізнано опісля тіло Льва Ґруци, літ 24 з Майдану сінявского, котрий 18. мая с. р. здезертирував з войскового маґазину заосмотрень войскових в Ярославі. Ся обставина промавляє за тим здогадом, що Ґруца сам собі смерть зробив. — Дня 2 с. м. знайдено під Перемишлем на ґрунтах громади Вовча в збіжу тіла троїх людий а то одної женщини і двох мужчин, з котрих один мав в руці револьвер. Слідство виказало, що погибшими суть: Іван Кляр, родом з Барич, перемиского повіта, літ 19, рим. кат. обряду, челядник шлюсарский; Бронислав Левицкий, родом з Перемишля, літ 19, гр. кат. обряду, челядник шлюсарский і Анна Лисичин, родом з Дрогобича, гр. кат. обряду, реєстрована повійниця — всі замешкалі в Перемишли. Що дня 26 мая вийшли всі троє з Перемишля, полишивши листи до родин з повідомленєм о самоубийчім намірі без поданя причини того. В виду неясної справи веде ся карно судове доходженє. — В Дублянах відобрав собі житє тамошний господар Іван Ґамота, — не тамошний війт, як то первістно хибно доношено, — а причиною були домашні невзгодини і неморальне поведенє жінки.

Всячина
для науки і забави.

— Як лїчать скаженину? Славний парискиий хемік, Людвик Пастер (Luis Pasteur *1822 † 1895), шукав з початком вісімдесяти років минувшого столітя за тими дрібнотворами, бактериями, що викликують скаженину. Він їх не знайшов, але за то винайшов спосіб, за помочию котрого можна кождого часу і зовсім певно викликати скаженину, а відтак і спосіб, котрим можна не лиш забезпечити людске тіло від тої страшної хороби, але також і вилїчити від неї, як би она якимсь способом дістала ся до тіла.

Пастер доказав насамперед, що то, що викликує скаженину, а чого й доси не дало ся дослідити а длятого називаємо его лиш просто о т р у є ю скаженини, знаходить ся в мозку і стрижу хребтовім недужої на скаженину зьвірини і то в такій скількости і так вільне від всякої домішки, як би то були чисто вигодовані якісь бактериї; треба лиш набрати дуже маленьку скількість того мозку або стрижа з отруєю скаженини і запустити під тверду опону мозку здорової зьвірини, а она зараз заразить ся скажениною. Аж до сего часу гадали, що можна заразити ся скажениною лиш тоді,

---

— Ви чей родом з Ірляндиї? — спитав Ґрінфільд. — Чи там думають инакше?

— А вжеж, бодай що до відносин межи службою а шефом. Там щиру преданність не уважають за дурну тумануватість. Мій принципал, старий Доннівап, все менї бувало клав в голову: Будь для свого шефа щирий як для себе самого, то і тобі тоді поплатить ся. — А Нелля — —

— Неллї? — перебив єму банкір. — Хтож то такий?

— Донька мого давного принципала.

— Більше нїчого?

О'Коннель нараз почервонїв ся на цілім лици. — Та й ще щось — відповів він пиняво — она ще й моя наречена. — А Нелля — говорив він живо дальше — коли я перед семи роками працав ся з нею і вибирав ся сюди до Америки, сказала менї послїдне слово: Данилку, будь лиш на всяких становищах, які де дістанеш, вірний і щирий для свого пана а тоді сповнить ся певно то, що тато тобі заповідає.

— Гм — сказав на то Ґрінфільд і кивнув на мурина, щоби приніс єму слїдуючу страву. — Отже ви, здаєсь, мали доси велике щастє?

— Я? О, сьвятий Патрику з Діндаля! Як найбільшим обмеженєм удало ся менї за тих сім лїт ощадити девять тисячів долярів. Підожду ще рік а тоді буде ще десять тисячів. Відтак напишу, щоби Нелля приїхала і поберемо ся. Але менї каже якийсь внутрішний голос, що я таки буду ще мати щастє.

— Чому би нї? Коли вже добре постарієте ся, то може бути. — Але за щож то ваш шеф так вам нинї змив голову?

— Розходило ся о таксу що до вертільних веж.

— Чи то старий хортиско Гулї винюхав де може нові поклади вугля? — спитав Ґрінфільд заїдаючи.

— Нї, нафтове поле.

— Нафту? В Пенсильванії?

— Деж там! Далеко близше. Таки майже під самим Ню Йорком — відповів О'Коннель, роздроблюючи ложкою перекладаний омлет, який єму принесено.

Ґрінфільд поклав ніж і вилки з рук. — Кажете, що таки під самим Ню-Йорком? І єсть щось на тім правди?

— Здаєсь, що так. Хотять в найблизшім часї зачинати вертіти. Ґвайтекер стає до спілки.

— Ґвайтекер? Той ненаситний пажор. Коли так то щось певно на тім — —

О'Коннель був занадто занятий своїм омлєтом і не видів як Ґрінфільдови аж очи засьвітили ся.

— В котрім же то окрузї тото нафтове поле? — спитав він по хвили нїби лиш оттак собі.

— То, розуміє ся, тайна підприємства — відповів книговодець і вложив до рота кусень омлета.

— Правда, правда, а вжеж що так — сказав на то банкір живо і через хвильку чогось задумав ся. -- Скажіть-но менї О'Коннель — говорив він відтак розважно — чи мали би ви охоту заробити оттак на раз-два пять тисячів долярів?

— Не треба й питати — сказав на то книговодець усьміхаючись а від того сьміху аж закашляв ся. — Не треба й питати — повторив він, коли успокоїв ся — я маю навіть велику охоту. Чи може хочете дати менї їх заробити?

— А вжеж, що хочу — відповів Ґрінфільд спокійно. — Потребуєте лиш сказати менї назву округа а я вам зараз виплачу пять тисячів долярів.

-- Ах, таким способом! Тепер вже розумію. Нї, під таким услівєм мушу зречи ся зарібку.

Ґрінфільд надумав ся. — Ну, то дам вам десять тисячів долярів.

— Та й за тоті гроші не скажу вам назви округа.

— Не потребуєте менї зовсім казати — шепнув банкір, кладучи сильний наголос на послїдне слово. — Напишіть менї назву округа на куснику паперу і упустіть єго під стіл. Я єго підойму а ви будете о десять тисячів долярів богатші.

(Дальше буде).

коли н. пр. скажений пес укусить, або коли слина скаженої зьвірини дістане ся до рани здорового чоловіка.

Знаючи, де знаходить ся отруя скаженини і звідки єї можна найчистійшої набрати, старав ся Пастер вишукати тепер спосіб, яким би можна чи то тіло зьвірини чи чоловіка таким зробити, щоби єго отруя скаженини не чіпала ся, щоби оно було в силі знищити єї в собі. Він хотів то зробити за помочию защіплюваня тої отруї в подібний спосіб, як то робить ся зі щепленєм віспи. До защіплюваня треба однак було отрую скаженини так ослабити, щоби она не заражувала. Так ослаблена отруя мала отже приготовити тіло до того, щоби оно могла видержати й сильнійшу отрую. На конґресі в Копенгаґі дня 6 грудня 1883 подав він перший раз до відомости, що єму удало ся защіплюванєм скаженини зробити пси такими, що їх скаженина не вчіпить ся. Але спосіб той удало ся єму аж в 1885 р. остаточно вповні довершити.

Пастер ось що доказав: Коли з пса, що згинув від скаженини, набрати отруї скаженини з мозку і защепити на крілика, то крілик занедужає на скаженину за 3 до 4 недїль. Колиж з того крілика перещепити на другого, з другого на третого, відтак на четвертого і так перещіплювати дальше аж до 50 разів то час розвитку защіпленої хороби стає що раз коротший і остаточно доходить аж до 7 днів, значить ся: коли із пятьдесятого крілика взяти з мозку отруї скаженини і защепити на здорового, то хороба розвине ся з отруї і вибухне вже семого дня. Так можна перещіплювати ще й 90 разів, але хороба вже не розвине ся скорше як лиш за 7 днів. Колиж тепер так перещіплену пятьдесятий раз на крілика отрую перещіпити на здорового пса, то она ділає сильнійше як звичайна отруя, походяча від укушеня скаженим псом. Пастер назвав сю отрую „тревалою" — virus fixe, а отрую походячу від укушеня „уличною отруєю".

Пастер набрав того переконаня, що ся тревала отруя єсть особливо сильна та відрізняє ся від уличної великою рівномірностию своєї тролчої сили і длятого не надає ся на материял до защіплюваня. Розходило ся тепер о то, щоби тоту тревалу отрую скаженини ослабити. Пастер взяв в тій цїли стриж із крілика, котрий загинув від тревалої отруї семого дня по защіпленю, покраяв на кусні і сушив єго у фляшинках над гризучим потасом. Від того ослабала сила отруї в тих кусниках. Кусник, що сушив ся через два дні, мав ще майже таку саму силу як тревала отруя, значить ся, зьвіря, котрому защіплено сю отрую занедужала семого дня. Чим довше сушили ся кусні стрижа, тим слабша ставала з них отруя, аж остаточно кусень сушений 8 до 11 днів вже не заражував.

Коли тепер роблено на відворот: коли здоровому псови защіплено насамперед отруї з найдовше сушеного кусня кріличого стрижа а відтак щораз сьвіжійшої, то пес був вже зовсім безпечний від скаженини; ані укушене скаженого пса ані защіплене зовсім сьвіжої отруї не заразило єго скажениною. Пастер випробовав сей спосіб насамперед на 50 всїляких псах а дня 6 липня 1885 р. зробив першу пробу й на чоловіці. В той спосіб винайшов він лік від скаженини і від тої пори аж до 1. липня 1888 р. защепив був 5374 людий покусаних дійстно скаженими або підозріними о скаженість псами.

Як же можна лічити чоловіка укушеного скаженим псом? Чоловік такий носить в собі отрую скаженини і она поступає позволи нервами аж до стрижа і мозку; коли би за кілька недїль або й кілька місяців дійшла аж до мозку, чоловік би занедужав і тоді вже не було би для сего ратунку; він би сказив ся і згинув. Коли же вкушеному запустити завчасу під шкіру насамперед юшки з розтертого стрижа з тревалою отруєю, котрий сушив ся через вісїм днів а відтак що раз сьвіжійшої, і так робити н. пр. через вісїм днів, то се не лиш нічого не пошкодить чоловікови, але противно ще й поможе, бо зробить єго тіло відпорним на отрую скаженини, яку він вже носить в собі; в тілї єго роблять ся тоді творива, котрі убивають отрую скаженини, заки ще она зможе дійти до мозку. Такий спосіб лїченя від скаженини може однак відбувати ся лиш в таких лїчничих заведенях, де виробляють тревалу отрую скаженини і де суть спецdown лїкарі, котрі тим займають ся, як, н. пр. в Кракові (др. Буйвід, Відни, Будапешті, Букарешті, Парижи, Москві і т. д.).

— **Дивний закон.** Вчера подали ми в новинках звістку, що над рікою Конґом в Африці тамошні дикуни убили кількох білих людий, спекли їх і з'їли. Се зробили дикуни а мимо того ми дивуємо ся, що се може бути. Тим дивнїйший мусить видати ся закон у европейского народу, котрий позваляє, ба, просто наказує різати і їсти людий. В Іспанії видано в 1463 р. закон, котрий в своїм 17 відділї постановляє: „Командант, що держить кріпость для свого пана, короля, може підчас облоги, коли єго голод до того змушує а нема вже нїякої поживи коли вже спожито всї коні, пси коти і инші зьвірята і коли вже нема нічогісенько що ще можна би їсти, казати різати людий і їх споживати, навіть, колиб не можна було инакше, то й власного сина. А то не буде вчисляти ся єму за злочин, коли він через то зможе удержати кріпость для свого пана, короля". — Треба хиба також аж дикунів, щоби різати і їсти людий навіть і власну дитину лиш длятого, щоби держати кріпость для свого пана, короля!

Повисший закон мав через кількасот лїт правне значінє. Коли в 1771 р. якийсь іспаньский корабель торговельний займив ся на широкім океані так скоро, що ледви можна було з житєм з него виратувати ся, залога невстигла вже набрати поживи лиш сїла на дві лодки і поплила. Більша з них, на котрій був капітан і 9 моряків пропала без слїду, а меньшу, на котрій було 5 людий з керманичем, стрітив по якімсь часї якийсь корабель на мори і забрав тих чотирох, які ще були в лодці. Деж подів ся пятий? Моряки, коли заплили до пристані, признали ся перед судом, що на приказ свого проводиря і команданта лодки, керманича, убили пятого і з'їли а керманич розповів: „Нам не оставало ся нічого як хиба всїм гинути з голоду і спраги. Отже ми тягнули жереб, хто з нас має стати жертвою, а того, котрого жереб до того призначив убили ми за єго згодою а відтак пили єго кров і їли єго тїло". — Оборонець чотирох моряків покликав ся тоді на згаданий повисше закон і суд увільнив обжалованих признаючи, що они знаходили ся в такім страшнім положеню як командант. котрий за всяку цїну має держати кріпость для короля.

— **На пробу.** В урядовій ґазеті в Сїдне в полудневій Австралії появило ся слїдуюче оповіщене: „Єго Ексцеленция пан ґубернатор зволив іменувати на пробу пана Джорджа Русселя катом почавши від дня 29 цьвітня с. р." — Конкурс на сю посаду був перед тим оголошений по всїй формі в урядовій ґазеті і инших краєвих часописах. Цікава річ, як відбувала ся проба і чи в присутности Єго Ексцеленциї пана ґубернатора, бо хиба на пробу не вішають нікого.

— **По християньски чи по американьски!** В малім місточку Конверзі в державі Індияна в північній Америці, яких 60 миль від головного міста, жиє купець Нортон, котрий там має склеп з корінними товарами. Недавно тому оголосив він, що хоче свій склеп вести по християньски і від тепер не буде вже продавати тютюну а кождого дня, коли заробить два доляри (10 кор.) буде продавати товари по цїні, по якій сам купив. Крім того буде що дня роздавати бідним 200 бохонців хлїба. Хто не має гроший, дістане корінних товарів за дармо, хто має мало гроший дістане все по цїні, яку він платив. Розуміє ся, що ся християньска любов ближнього помогла. До склепу Нортона сходила ся з сусїдних сїл і фарм така маса закупників, що конкурентів Нортона брала ся розпука. Але й полїция знайшла ся в не малім клопоті, бо перед склепом Нортона робило ся день в день таке збіговиско, що полїция не могла собі дати ради. Остаточно власти виділи ся спонуканими завізвати Нортона, щоби змінив свій „християньский" спосіб продажи, бо в противнім случаю буде мусів відповідати за нарушене публичного порядку.

— **В школї.**

Учитель: Хто там спить в послїдній лавці?

Один з учеників: То Шибайло, прошу пана профессора.

Учитель: Тихо будь! Нехай Шибайло сам за себе відповідає.

— **В гостинници.**

Гість до послугача: Вже четвертий раз кажу подати собі склянку пива і не можу діждати ся. Що то за порядок?

Послугач: У мене ви ще нічого не замавляли; то певно у тамтого другого тумана.

Телеґрами.

Будапешт 6 червня. „Pester Lloyd" доносить, що заповіджене на вчера вечером оголошене закінченя угоди з консорцию фінансовою в справі емісії 126 міліонів кор. не наступило лиш з формальних взглядів. Курс емісийний має виносити $92^{1}/_{8}$.

Петербург 6 червня. Настав тут мороз. Місто покрите снїгом. На мори панує дальше заметіль снїгова. На полях наробила снїговиця значної шкоди.

Кольонія 6 червня. До „Köln. Ztg." доносять з Берлина: Коли би шах мав дійстно втечи до росийского посольства, то викликало би то поважну запутанину. Більшість парляменту уважала би в тім охоту Росиї обняти протекторат, против чого би виступила. Ситуация в Теґерані непевна і запутана. На границї стоїть росийске войско готове до вступленя до Персиї. Не дасть ся заперечити, що Перзия знаходить ся в передодни поважних подій.

Льондон 6 червня. Король, королева і княг. Вікторія вибрали ся вчера о 10 год. вечером в дорогу до Росиї.

Льос Анґельос 6 червня. На кружляку „Тенессі" внаслїдок пукненя рури кітлової згинуло 4 людий а богато єсть покалїчених.

Штокгольм 6 червня. З Гельсінґфорса доносять, що цар приймив просьбу о димісию сенаторів Мехеліна, Іґнаціюса і Шерналля. Нових сенаторів на їх місце не іменовано.

Воронеж 6 червня. Учительку Федорівну, котра кинула бомбу на воронежского ґубернатора засуджено на смерть через повішенє. Вирок вже виконано.

Париж 6 червня. Делеґат султана Мулея Гафіда повідомив міністра справ внутрішних Пішона, що Гафід в'їде небавком ріумфально до Фезу і що яко султан буде шанувати всї заключені доси угоди.

Ціна збіжа у Львові.

дня 5 червня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·10	до	12·30
Жито	10·20	до	10·40
Овес	6·30	до	6·50
Ячмінь пашний	6·40	до	6·60
Ячмінь броварний	7·—	до	7·40
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·—	до	11·—
Вика	—·—	до	—·—
Бобик	—·—	до	—·—
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	—·—	до	—·—

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Ц. к. уприв. галицкий акцийний

БАНК ГІПОТЕЧНИЙ

у Львові.

Філії: в Кракові, Чернівцях, Тернополи. — **Експозитури:** в Станиславові, Підволочисках, Новоселици.

КОНТОРА ВИМІНИ

купує і продає всякі вартістні папери і монети по найдокладнійшім дневнім курсі, не числячи ніякої провізиї.

Біржеві замовленя

виконує ся під найприступнійшими условіями і **уділяє ся всяких** інформаций що-до певної і користної

льокациї капіталів.

ВСЯКІ КУПОНИ

і вильосовані цінні папери виплачує ся без потрученя провізиї і коштів.

БЕЗПЛАТНЕ ПЕРЕГЛЯДАНЄ
чисел льосів і инших паперів підлягаючих льосованю.

ОБЕЗПЕЧЕНЄ

ЛЬОСІВ

перед стратою з причини вильосованя.

Депозитовий відділ

приймає вкладки і виплачує задатки на біжучий рахунок, бере до переховання цінні папери і уділяє на них задатки.

☛ Надто заведено на взір заграничних інституций так звані

Сховкові депозити

(Safe Deposits).

За доплатою 50 до 70 К річно депозитар одержує в сталевій панцирній касі сховок до виключного **ужитку** і під **власним ключем**, де **безпечно а дискретно** може переховати своє майно або важні документи. В **тім напрямі починив** банк гіпотечний як найдальше ідучі зарядженя.

Приписи дотично сего рода депозитів **можна** одержати безплатно в депозитовім відділї.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).